

Katherine Reay

Roman

Een portret
van
Emily Price

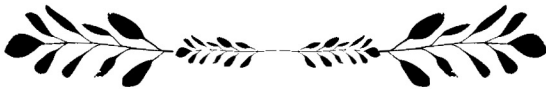
Liefde, kunst &
familiegeheimen in
zonnig Italië

Katherine Reay

Een portret
van
Emily Price

Vertaald door Patricia Pos

Roman

KOK

1

Piccolo. Het restaurant deed zijn naam eer aan en was gevestigd in een klein gebouwtje met witgepleisterde muren. Van de voordeur naar de parkeerplaats liep een stenen paadje. Door de oude groene luifel en de verwelkte bloemen in de vensterbanken zag het pand er ietwat versleten, maar gezellig uit – totaal het tegenovergestelde van de man die eerst op zijn horloge en vervolgens naar mij keek.

Ik zette mijn auto goed in het parkeervak, deed snel wat lipgloss op en haastte me toen naar de ingang van het restaurant. Joseph hield de deur al voor me open.

‘Bedankt dat ik achter je aan mocht rijden,’ zei ik. ‘Het is hier zo anders dan in Chicago. Daar lopen alle straten loodrecht langs elkaar, maar dat is hier duidelijk niet het geval. Ik wist helemaal niet dat er in Atlanta zo veel bomen, heuvels en bochtige wegen waren... Maar je had me toch niet mee uit eten hoeven nemen? Al waardeer ik het aanbod natuurlijk enorm.’ Ik perste mijn lippen op elkaar. Hoog tijd om te stoppen met praten.

‘Het is je eerste avond in de stad en dit is het restaurant van mijn oom en tante. Als je je in Atlanta ergens welkom zult voelen, is het hier.’

Ik glimlachte. Ondanks zijn uitnodiging voelde ik me totaal niet welkom bij Joseph Vassallo. Bij onze ontmoeting was me al snel duidelijk geworden dat je als vrouw minimaal een perfect kapsel, vlekkeloze make-up en een paar hoge hakken nodig had om je bij deze man op je gemak te voelen. Ik had vandaag echter dertien uur autogereden en had onderweg alleen een enorme bak ijs gegeten. Als hij een perfecte Michelangelo met bijpassend Italiaans accent was, dan was ik net een aangeklede hond uit een kitscherig schilderij.

Hij legde zijn hand op mijn onderrug en leidde me het restaurant in terwijl hij het personeel ietwat arrogant toeknikte. Zodra een slanke vrouw met donker haar naar ons toe kwam, verdween Josephs masker echter en zag ik hem voor het eerst oprecht glimlachen.

‘Ik wist helemaal niet dat je vanavond langs zou komen!’

Hij lachte en kuste allebei haar wangen. ‘Verrassing.’ Hij gebaarde naar mij. ‘Zia Maria, dit is Emily Price. Zij is de verzekeringsrestaurateur uit Chicago over wie ik je vertelde. De komende weken huurt ze een plek in mijn studio.’

‘Ben je hier alleen naartoe gekomen? Dan heb je waarschijnlijk een vermoeiende reis achter de rug.’ Ze klikte met haar tong en bracht ons naar een tafeltje. ‘Ga maar snel zitten. Je zult wel een goede maaltijd kunnen gebruiken.’

Joseph trok veelbetekenend zijn wenkbrauw op. *Zie je wel?* leek hij met zijn blik te willen zeggen.

Al snel zette ze een fles water en een plastic karaf voor de wijn op tafel. Vervolgens verbood ze ons het menu te bekijken en beloofde ze in plaats daarvan dat de kok zijn specialiteit voor ons zou klaarmaken. Toen liet ze ons alleen. Ik keek het restaurant rond en probeerde iets te bedenken om te zeggen, maar was te moe om na te denken. Er viel een lange stilte.

‘Zia Maria zei dat je gezelschap had.’

Ik keek over mijn schouder. *Niet te geloven... Er zijn er twee.*

Vol verbazing keek ik naar de man tegenover me en vervolgens weer achterom. Er waren er écht twee. Ze waren allebei lang. De man die nu naast me door zijn knieën ging, zag er tenminste ongeveer net zo lang uit als Joseph. Hij klemde zijn vingers om de rand van de tafel. *Hij is inderdaad lang.* En knap. Ze leken wel uit hetzelfde hout gesneden te zijn. Het perfecte hout – donker, slank en precies ruig genoeg. Hij was het type man met wie je best een lange vlucht zou willen doorbrengen, maar die in plaats van naast je stevast achter je gaat zitten – naast zijn liefvallige echtgenote.

Wat ook nog eens in zijn voordeel werkte, was dat hij geen idee leek te hebben hoe knap hij was. Dat zag ik meteen aan zijn ogen,

en ogen liegen nooit. Die van hem twinkelden vrolijk en hadden er geen flauw benul van dat ik spontaan voor hem smolt. Zou hetzelfde gelden voor de man die tegenover me zat? Ik keek even naar Joseph. Die wist zo te zien precies wat er in me omging.

‘Jullie moeten haast wel broers zijn,’ zei ik tegen de mannen.

Joseph trok zijn wenkbrauw op, maar in tegenstelling tot een paar seconden eerder wist ik nu niet wat hij met zijn blik bedoelde. Hij leek even over het antwoord op mijn vraag te moeten nadenken. ‘Hij is zes jaar jonger dan ik.’ Zijn Engels was perfect en hij maakte geen enkel taalfoutje, maar zijn woorden hadden de speelse klank van zijn Italiaanse moedertaal.

Joseph keek naar zijn broer. ‘Ben, dit is Emily Price. Het verzekeringsbedrijf waarvoor ze werkt huurt de komende paar weken een werkplek voor haar in mijn studio.’ Hij keek weer naar mij. ‘Een huisbrand in Buckhead, toch?’

‘Klopt.’ Ik knikte en wendde me toen tot Ben. ‘Ik ben verzekeringsrestaurateur. In dit huis zijn bijvoorbeeld wat wanden, een muurschildering en andere kunstwerken beschadigd en die ga ik de komende weken herstellen.’

Ben glimlachte en ik kon niet anders dan zijn lach beantwoorden, hoewel mijn gezichtsuitdrukking waarschijnlijk meer op een brede grijns leek. En zijn handen... Ik voelde hoe hij mijn vingers vastpakte. ‘We zijn hier dus allebei op bezoek. Jij bij Joseph en ik hier. Maar ik heb het beter voor elkaar. Ik mag me namelijk elke dag compleet uitleven in de keuken.’ Die laatste zin leek vooral voor zijn broer bestemd te zijn.

‘Zolang je dat alleen in de keuken doet, vind ik alles prima.’ Josephs gemompelde opmerking veegde meteen de grijns van mijn gezicht.

Ben klemde zijn vingers om de mijne heen terwijl hij zijn broer verontwaardigd aankeek. Ik deed hetzelfde.

‘Nee. Ik bedoelde niet—’ Joseph keek zijn jongere broer verbaasd aan en wendde zich toen tot mij. ‘Ik bedoelde niet dat hij met jou... Sorry.’ Hij keek weer naar Ben, die hem triomfantelijk grijnzend aankeek.

Ik had gelijk. De mannen waren inderdaad uit hetzelfde hout gesneden.

Joseph ging verder en keek zijn broer aan. 'Je had hier nooit naartoe moeten komen. Je zegt misschien dat je precies weet wat je doet, maar dat is niet zo. Je bemoeit je met zaken waar je geen enkele kennis van hebt.'

Ik dacht aan mijn zus Amy, die mij vaak van hetzelfde beschuldigde.

Bens reactie haalde me meteen uit mijn gedachten en bracht me terug naar het gesprek. 'Beppe, hou alsjeblieft op. Jouw Emily hoeft dit toch niet te horen.'

Joseph klemde zijn kaken op elkaar. Ik zag dat een van de aderen in zijn nek begon te kloppen. 'Joseph.' Hij wendde zich tot mij. 'Beppe is een afkorting van Giuseppe,' legde hij fluisterend uit. 'Een bijnaam die hij ondanks mijn herhaaldelijke protest maar blijft gebruiken.'

Ben knipoogde naar me. 'Laten we opnieuw beginnen. *Ciao*, ik ben Benito. Joseph is mijn broer.' Hij legde extra nadruk op de naam en sprak hem zo Amerikaans mogelijk uit.

'En ik ben Emily.' Ik lachte wederom naar hem.

Met mijn hand nog altijd tussen zijn vingers keek hij naar Joseph. '*Hai una bella ospite stasera.*'

'Dit is geen afspraakje. Dat heb ik je toch net verteld? Ze is een restaurateur die een plek in mijn studio huurt. Ze is hier vanmiddag aangekomen en kent nog niemand in Atlanta.' Joseph strekte zijn hand naar zijn broer uit alsof hij op het punt stond hem een duw te geven. 'Doe toch eens niet zo vervelend.'

'Sorry.' Ben stond op, trok zijn hand weg en leunde toen voorover op de tafel. Hij strekte zijn vingers uit over het tafelkleed, alsof hij op het punt stond iets belangrijks te zeggen. 'Laat me jullie een bijzonder gerecht aanbevelen voor jullie niet-afspraakje vanavond.' Hij keek me aan. '*Ho convinto zia Maria per permettermi di fare zuppa di spinaci e ricotta.*'

Ik liet de woorden tot me doordringen en hoewel ik wist dat ik ze in gedachten veranderde, hoopte ik dat ik ze toch goed begrepen had.

Joseph zwaaide met zijn hand door de lucht alsof hij zijn jongere broer wilde wegwiiven. ‘Prima. Twee.’

Ben keek me aan en trok een van zijn wenkbrauwen op.

‘Ja, voor mij ook graag,’ zei ik, hoewel ik niet precies wist wat we nu eigenlijk bestelden. ‘Bedankt.’

Hij knikte en liep weg.

Er viel wederom een lange stilte, die steeds beklemmender werd.

Ik liet mijn blik nog eens door de ruimte glijden in de hoop iets te zien waar ik een opmerking over kon maken. Uiteindelijk zei ik: ‘Sfeervol restaurant hebben je oom en tante.’

Buiten hadden het witte pleisterwerk en de groene luifel het pand een ouderwetse sfeer gegeven en was het bijna alsof het restaurant in een Brits dorpje thuishoorde, maar van binnen was het typisch Italiaans – voor zover ik dat tenminste kon inschatten. De muren waren donkergroen, op de tafels lagen rood met wit geblokte kleden, zowel de waxinelichthouder als het broodmandje waren van rood plastic en er stonden kleine flesjes azijn en olijfolie op tafel. De wijn werd in karaffen van doorzichtig plastic geserveerd. Het was de perfecte plek om met familie bij elkaar te komen, verhalen te vertellen en knoflookvlekken in je kleren te maken, waarna je met tassenvol restjes naar huis vertrok.

‘Hm...’ Ook Joseph keek even rond. ‘Ben komt hiernaartoe en wordt meteen als een heilige behandeld. Ze gaan er blindelings van uit dat hij alles beter kan maken, alleen omdat hij in het familie-restaurant in Italië werkt.’ Hij ratelde verder en het ene woord ging moeiteloos over in het andere. ‘En Ben denkt daar blijkbaar precies hetzelfde over. Hij kende mijn oom en tante niet eens voordat hij hier kwam, maar toch ging hij op hun verzoek in. Hij is van plan om alles te veranderen, van de menukaart tot de inrichting van het restaurant. Dat kan niet anders dan rampzalig eindigen.’ Hij keek me aan en leek op dat moment pas te beseffen dat we elkaar nog maar net hadden ontmoet.

‘Waarom?’

‘Waarom hebben mijn oom en tante hem om hulp gevraagd of waarom ging hij op hun verzoek in?’ vroeg Joseph met een zucht.

‘Piccolo loopt de laatste jaren steeds minder goed. Kijk maar eens om je heen – zelfs als je hier voor het eerst komt, is het duidelijk te zien. Vito en Maria zijn oud en moe. Er is hier geen *vita*, geen leven meer en zelfs als ze het restaurant wilden verkopen, zou het waarschijnlijk maar weinig opbrengen. En dat terwijl dit een fantastische plek zou kunnen zijn. Ik bedoel, het is een geweldige ruimte in een goede buurt. Maar Ben... Hij is helemaal niet geschikt voor dit soort werk. Hij is een kok, een dromer. Dat was hij als kind tenminste. Hij wilde altijd iedereen helpen en als er ergens een schip zinkt, springt hij aan boord. Maar hij heeft totaal niet de persoonlijkheid om zo’n schip weer recht te trekken.’

‘Maar–’ Zodra het eerste woord van mijn protest over mijn lippen kwam, kapte ik mezelf af. Hoe kon ik hier überhaupt een mening over hebben? Dat iemand een prachtige lach en stralende ogen had, wilde natuurlijk niet meteen zeggen dat hij daadwerkelijk iets in zijn mars had.

Even later viel het gesprek wederom stil en ik vroeg me af waarom Joseph me eigenlijk mee uit eten had genomen. Hij was me immers niets verschuldigd. Covington Insurance had simpelweg een werkplek in zijn studio voor me gehuurd. Ik had meer dan genoeg te doen, een suite in de Residence Inn om in te slapen en mijn boeken, schilderijen en een Netflix-account om de avonden mee door te brengen. Ik had helemaal geen behoefte aan ongemakkelijke etentjes met een norse Italiaan die midden in een familievete zat.

‘Wat heb je eigenlijk voor ons besteld?’ vroeg ik.

Joseph keek me geschrokken aan. ‘Sorry, Ben werkte me enorm op de zenuwen en ik ging ervan uit dat je hem verstaan had. Soep met spinazie en ricotta. Hij serveert er waarschijnlijk ook salade en brood bij, dus er zal meer dan genoeg te eten zijn.’

‘Gek genoeg heb ik helemaal niet zo’n honger. En dat terwijl ik als lunch alleen een bak ijs gegeten heb.’

‘Een bak ijs?’ Zijn kritische toon drukte mijn enthousiasme meteen de kop in. Ik bespaarde hem dan ook de details over mijn dag en besloot simpelweg te knikken.

Al snel werd ons eten geserveerd en kwam de dromer bij ons aan tafel zitten. Ik kende Ben niet goed genoeg om in te schatten of hij zijn oom en tante daadwerkelijk zou kunnen helpen, maar hij was erg enthousiast en gebaarde uitbundig terwijl hij praatte. Hij was vrolijk en zijn ogen bleven maar stralen, zelfs toen Joseph – wiens rappe Italiaans ik niet kon verstaan – hem op strenge toon toesprak. Hij was erg aardig en begon langzamer te praten in een poging mij bij het gesprek te betrekken en de overduidelijke irritatie van zijn broer te verminderen.

Ben was precies wat ik me bij mijn ideale man had voorgesteld. Sterker nog, hij voldeed aan alle eisen op de lijst die ik als achtjarig meisje had opgesteld, inclusief de voorwaarde dat hij Italiaans moest zijn.

Ik keek zwijsend naar de bewegende handen van Ben. Hij had sterke vingers die niet taps toeliepen, maar lang en slank waren. Ze bewogen op het ritme van zijn woorden. Ik probeerde erachter te komen waar hij het over had, maar hij gebruikte veel Italiaanse uitdrukkingen en dus verstond ik hem maar half. Hij zei iets over pizza, over het sluiten van het restaurant om het te schilderen, over het níet sluiten van het restaurant om het te schilderen en over Papa.

Ik hoorde de woorden *irresponsabile* en *lavoro*, wat ‘werk’ betekent, maar had een deel van de zin waarschijnlijk verkeerd verstaan aangezien de woorden ‘elfje’ en ‘wervelend’ totaal niet bij de rest van het gesprek pasten. De paar middagen die ik in de bibliotheek door een Italiaanse taalgids gebladerd had, waren duidelijk niet genoeg geweest om de taal vloeiend te kunnen ontcijferen.

Het gesprek liep op zijn einde toen Ben zijn handen in zijn schoot liet vallen. ‘*So che posso...*’

Ik weet dat ik kan, vertaalde ik zijn woorden in mijn hoofd. ‘*Aiuto,*’ fluisterden we toen allebei. *Helpen. Hij weet dat hij kan helpen.*

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond. Het was niet mijn bedoeling geweest om het woord hardop uit te spreken.

Ben pakte mijn hand. ‘Jij begrijpt precies wat ik bedoel.’

Ik kon alleen maar knikken. Ja, ik begreep inderdaad wat hij

bedoelde. Ik had misschien niet alles verstaan wat hij gezegd had, maar wist precies wat hij probeerde te doen. Hij wilde zijn oom en tante iets geven. Een kans. Een beter leven. Vreugde. Ik wist niet of wat hij wilde ook mogelijk was, maar vond het fantastisch dat hij erin geloofde dat zijn plannen konden slagen. Want dat hij dat geloofde, was glashelder.

Ben knikte naar me en we begrepen elkaar alsof we dit gesprek al talloze keren eerder gevoerd hadden. Toen wendde hij zich weer tot zijn broer, waarschijnlijk zonder zich te realiseren dat hij mijn hand nog altijd vasthield. ‘Ik kan ze helpen, Joseph. Laat me doen wat ik kan.’

Joseph keek naar ons en ik zag verbazing in zijn ogen. Hij gaf echter geen antwoord.

Ben keek naar onze handen. Zijn ogen werden groot en gegeeneerd trok hij zijn vingers weg, waardoor de mijne direct koud aanvoelden. ‘*Mi scusi.*’ Hij leunde achterover, sloeg zijn armen over elkaar en glimlachte breed. ‘Spreek je Italiaans?’

‘*Un po.*’ Ik trommelde met mijn vingertoppen tegen mijn knie. Zijn actie overviel me en dus stond ik op, waarbij ik onverhoopt mijn stoel omvergooide. Ben sprong meteen op om hem op te vangen. ‘*Ho bisogno di usare il buco,*’ zei ik.

‘Je spreekt het inderdaad *un po.*’ Ben lachte. ‘Je bedoelt *il bagno.* Het toilet.’

‘Wat zei ik dan?’

‘Het gat.’

Ik voelde mijn gezicht vuurrood worden en liep naar de bar van het restaurant. ‘Zia Maria’ kwam naar me toe en legde haar hand op mijn arm terwijl ze me vertelde waar het damestoilet was.

‘*Grazie.*’

‘Geen probleem, lieverd.’

Een paar minuten later duwde ik de deur open en zag ik Joseph bij de uitgang staan.

‘Zullen we gaan?’ Hij hield de deur voor me open. ‘Mijn excuses voor vanavond. We hadden het er niet in jouw bijzijn over moeten hebben.’

‘Dat geeft niet. Het meeste kon ik toch niet verstaan.’

‘Je hebt genoeg begrepen en dat spijt me.’ We liepen de warme buitenlucht in en hij zette een stap bij me vandaan. ‘Welkom in Atlanta, Emily. Ik zie je morgenochtend in de studio.’ Hij liep naar zijn auto en ik naar mijn stationwagen.

‘Bedankt voor het eten,’ riep ik hem na.

Ik bleef bij mijn auto staan en overwoog even om terug naar binnen te gaan. Iets aan de jongere broer van Joseph trok me mateloos aan – niet alleen het feit dat hij iets voor zijn familie wilde doen, maar ook de manier waarop hij uiterst geduldig naar de gefrustreerde woorden van zijn broer had geluisterd. In zijn diepbruine ogen had geen moment woede of verontwaardiging gestaan. In plaats daarvan had ik er dansende gouden vlokjes in gezien, die niets anders dan een teken van pret of zelfs vreugde konden zijn.

En hoewel hij speels overkwam – en zelfs een paar keer naar me geknipoogd had toen Joseph echt kwaad werd – zei iets me dat hij niet lichtzinnig was. Hij meende wat hij zei. Hij wilde zijn oom en tante helpen en liet zich daarbij door niets of niemand tegenhouden. Ik kon me perfect vinden in zijn enorme *drive* om te repareren wat kapot was.

Met een grijns van oor tot oor stapte ik in mijn auto. *Welkom in Atlanta.*

Een zonnige roman over liefde, kunst, familie en de perfecte pizza

Emily Price houdt ervan om dingen op te knappen. Of het nu een beschadigde muurschildering is, de carrière van haar zusje of het Italiaanse familierestaurant van haar nieuwe liefde Ben: Emily stort zich er met liefde op. Als Ben haar ten huwelijk vraagt, vertrekt ze met hem naar Italië om daar een nieuw leven te beginnen als mevrouw Vassallo.

In Toscane komt Emily oog in oog te staan met haar kersverse schoonfamilie, bij wie van alles aan de hand blijkt te zijn. De gezondheid van Bens vader is ernstig verslechterd, zijn zus Francesca zorgt voor problemen en zijn broer Joseph is al in geen jaren meer thuis geweest. En tot overmaat van ramp lijkt Emily's schoonmoeder direct een hekel aan haar te hebben.

Valt hier nog iets te redden voor Emily? Of loopt ze alleen maar in de weg en zal ze moeten accepteren dat sommige dingen simpelweg niet op te lossen zijn?

Katherine Reay is al heel wat keren verhuisd in haar leven, ook naar het buitenland. Nu woont ze met haar gezin in Chicago. Eerder verscheen haar debuutroman *Geachte Mr. Knightley*.

NUR 302

9 789029 727983

KOK

www.kok.nl